

Hélène Vijver

ZEEMEERMAN

Liefdesroman

Uitgeverij de Rode Kamer | Haarlem

ZEEMEERMAN

© Hélène Vijver, 2010

1e druk Uitgeverij Ellessy, 2010
2e druk (ebook) Uitgeverij de Rode Kamer, 2011

ISBN 978 90 78 124 849
NUR 343

Omslagontwerp: Buronazessen

www.rodekamer.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this publication may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without prior written permission from the publisher.

Flaptekst

William de Vrede is te zwaar, zijn kinderloze huwelijk met Ada is geworden tot een façade, zijn handel in elektronica gaat hem steeds meer tegenstaan en zijn minnares Trix heeft een kinderwens waaraan hij niet wil voldoen. Voor de midlifecrisis toeslaat neemt hij een rigoureuus besluit. Hij laat iedereen in de steek om een jongensdroom waar te maken: hij wil naar zee. In Rotterdam monstert hij aan op een kustvaarder die naar de zuidkust van Marokko zal varen. Onderweg blijken allerlei onverwachte verwickelingen. In Marokko trekt hij samen met een landgenote door het binnenland om naar Tanger te reizen. Als hun jeep strandt trekken ze verder met een groep Berbers.

Ada herpakt haar leven. Tijdens een schaatstocht ontmoet ze de IJsmen waarmee iets moois opbloeit.

William sluit zich aan bij de Berberstam. Een krantenbericht dwingt hem terug te gaan naar Nederland om orde op zaken te stellen.

1

William de Vrede leunde achterover in zijn luxe directeursstoel en wierp een blik vol afkeer in zijn volle agenda. Overdag had hij afspraken van negen uur 's morgens tot 's avonds half zes en op vier van de vijf avonden waren diners gepland. Saaie diners met mensen voor wie hij alleen zakelijke belangstelling had. Zijn handen rustten op de leuning die koel aanvoelden, maar hij legde ze weer in zijn schoot toen hij zag dat ze donkere plekken op het leer achterlieten. Zijn nek jeukte waar de stof van zijn colbert zijn huid raakte. Hij schoof de lauwe koffie van zich af en keek naar buiten. Vlak langs de A9, even buiten Haarlem, keek je uit over de snelwegen en weilanden. Voor wie er van houdt was het een aardig uitzicht.

Het was een sombere, mistige dag in november. Nog geen vier uur en het werd al donker. De meeste auto's hadden hun lichten al aan. Hij liep naar het raam. Zijn adem besloeg de koude ruit en er verscheen een grijze plek die weer snel verdween. Zijn telefoon zoemde. Hij nam op en luisterde naar Inez, zijn secretaresse.

'William, je bezoek is er, Mr. Gail uit Londen.'

'Wil je Rudy bellen? Als hij er is mag je ze samen doorsturen.'

Rudy Hansen was het hoofd van de afdeling inkoop hardware, William werkte drie jaar met hem samen. In het begin hadden ze elkaar weleens in de haren gezeten over de strategie. Hij had serieus overwogen om Rudy weg te sturen, maar moest toegeven dat hij goede ideeën had. Ach, het was een jonge hond, vol ambitie. Was hij dat zelf ook geweest, of had hij zijn vader opgevolgd zonder er veel over na te denken?

Inez liet Mr. Gail en Rudy binnen. William had de Engelsman aan de telefoon gehad en zich een voorstelling van hem gemaakt: een man met schwung die van het leven genoot, corpulent, gebruind, die werk belangrijk vond maar zijn leven ernaast ook de moeite waard achtte, iemand met veel vrienden en iemand waarmee je gezien wilt worden. Maar Mr. Gail was bleek en tenger en hij zag er allesbehalve als een levensgenieter uit. Toen ze elkaar begroetten had William het gevoel dat hij de hand van zijn bezoeker fijnkneep.

'Richard Gail, *nice to meet you.*'

'William de Vrede, *how are you?*'

Inez bracht verse koffie. Het gesprek ging over handel. Gail kon goedkope retourgoederen kopen: audiospullen, lcd-tv's en dvd-recorders. Zijn bedrijf had een technische dienst die de inkoop oplapte waarna ze niet van nieuw te onderscheiden waren. De prijs die William zou moeten betalen was een derde van de normale inkoop, zonder transportkosten.

'Te mooi om waar te zijn,' zei Rudy toen Gail afscheid had genomen.

'Denk je? We kunnen het toch gewoon proberen, als tijdelijke proef?'

Rudy dacht na. 'Ja, dat lijkt me de enige manier om te zien of het werkt en of er addertjes onder het gras zitten. Ik zal een tijdelijk contract laten opstellen, voor een half jaar?'

William knikte.

'Ik zal morgen tegen klantenservice zeggen dat ze de retourzendingen en klachten scherp in de gaten houden.' zei Rudy. 'Er mogen geen defecten of technische klachten meer zijn.'

William knikte weer. Rudy stond bij de deur en maakte een komisch saluut, 'Baas, tot vanavond, om zeven uur bij *De verdoolde?*

'Zeven uur? Ik weet van niets.'

'Kijk maar in je agenda, ik heb je een uitnodiging gestuurd.'

Ze startten Outlook op en inderdaad stond de afspraak er in, keurig om zeven uur. Dresscode: *tenue de ville*.

'Je hebt gelijk, ik zal er zijn om zeven uur,' zei William. Hij stapte de lift in en keek in de spiegel. Gebronsd, wallen als theezakjes onder zijn ogen. Een afgeleefde man van 46. Hij draaide zich om en probeerde het spiegelbeeld te vergeten. In de parkeergarage sloeg een geur van benzine en sigarettenrook hem in het gezicht. Hij stapte in zijn Mercedes en draaide met moeite de grote auto uit het directieparkeervak. De banden piepten op het beton. Hoewel hij het nog steeds warm had, ging er een huivering door hem heen. Werd hij ziek? Hij was vandaag zo zwaar op de hand. De hele week al, misschien zelfs nog langer. Hij stond op de uitrit, verleende voorrang aan het verkeer en reed de snelweg op om al snel weer stil te staan. File... hij zou er aan gewend moeten zijn zo langzamerhand. Hij reed nog zo lang als hij kon op de invoegstrook en voegde op het laatste moment in. Het display gaf aan dat het buiten 0 graden was. De radio waarschuwde voor gladheid. Kleine regenspatjes op de voorruit. De wissers gingen automatisch aan, zelfs daaraan hoefde hij niet meer te denken. Eventjes genoot hij van zijn grote dure auto; iedereen had ontzag voor hem, mensen gingen snel opzij. Maar verder had hij er niets mee. Door een aanrijding op de Rondweg was een enorme file ontstaan en daardoor duurde het lang voordat hij thuis was. William zuchtte. Het viel hem opeens op dat hij zich druk maakte over het oponthoud terwijl hij gewoonlijk zijn schouders ophaalde en het achteloos accepteerde. Hij zou wel een griepje hebben. Ja, dat moest het zijn, gewoon een griepje, daarom was hij zo melancholiek.

De deuren van het hek gingen open toen hij op de knop van de afstandbediening drukte. Hij reed zijn wagen langzaam naar beneden over de verwarmde oprit. Hij opende de voordeur die met een klap achter hem dichtsloeg. Er brandde één lichtje in de grote living, waardoor de ruime kamer er somber uitzag. Ada, zijn vrouw leunde over een tekening op de grote tafel. Ooit was ze hyperslank, nu fors uitgedijd. Haar gezicht was nog steeds mooi, maar getekend en daar zag je haar leeftijd aan af: vijfenveertig. Ze keek niet op toen hij binnenkwam. Ze hadden die tafel

gekocht om uitgebreid te eten met een groot gezin, schoot het door zijn hoofd. Wanneer hadden ze hem samen voor het laatst gebruikt?

‘Dag schat,’ zei ze afwezig. Hij boog voorover om haar een kus te geven, maar ze dook snel onder hem weg, waardoor zijn zoen in de lucht belandde.

‘Zo,’ zei hij, ‘wat ben je aan het doen?’ Ze keek stralend naar hem op. Haar blik overviel hem. Zo had ze lang niet naar hem gekeken, maar zijn blijdschap was van korte duur.

‘Kijk, dit staat te koop.’ Ze liet hem foto’s en schetsen zien van een landhuis, zo schatte hij in.

‘Waar staat dat?’

‘In Friesland, in de buurt van Harlingen.’

‘Mooi optrekje, maar wat moet jij ermee?’

‘Niets.’

Jij doet nooit zomaar iets, dacht hij, Ada had altijd plannetjes waarvan hij pas in een vergevorderd stadium op de hoogte werd gebracht. Ze overlegde nooit iets en ging volledig haar eigen gang. ‘Waarom ben je eigenlijk zo laat,’ vroeg ze. ‘Ben je weer bij *haar* geweest?’

William schrok. ‘Waar heb je het over?’ Ada ging door met tekenen en zweeg. Het maakte hem razend. Ineens keek ze hem spottend aan. ‘Denk je nu echt dat ik niets doorheb? Dat ik niets merk aan de man met wie ik al achttien jaar getrouwd ben? Vrouwen hebben daar een extra zintuig voor, William. Vertel eens: hoe ziet ze eruit? Jong, blond, slank, net als ik twintig jaar geleden?’

‘Je bent gek,’ mompelde hij en hij liep snel naar boven om zich te verkleden. Hij haatte zichzelf omdat hij niets terug kon zeggen en het frustreerde hem als Ada het laatste woord had. Natuurlijk wist ze het. Ze wist het al die tijd. Ze hadden er eerder over gepraat, maar nadien was ze er niet meer over begonnen. Maar het was ook wel erg simpel om te denken dat ze het vergeten was. Wrang bedacht hij dat hij niet eens bij Trix vandaan kwam. Hij had haar al twee dagen niet gezien en hij miste haar. Vanavond ging hij haar bellen. Hij keek op zijn horloge: kwart over zes. Nog twintig minuten, dan moest hij weer weg naar zijn diner-afspraak. Hij stapte onder de douche. De warme straal masseerde zijn nekspieren en een moment leek het of zijn zorgen door de afvoer spoelden. Hij stapte uit de douchecabine en droogde zich af met een ruwe handdoek. De herinnering die opeens boven kwam stamde uit een ander leven: Ada die de badkamer inliep, zogenaamd verrast dat William net onder de douche stond. Zonder een woord te zeggen kleepte ze zich snel uit en stapte bij hem onder het warme water. Wat hielden ze van elkaar en hoe eenvoudig was het leven toen. Hun huis was niets bijzonders geweest, de badkamer was simpel ingericht, onvergelijkbaar met de badkamer die ze nu hadden, maar ze waren gelukkig. Nu was de verhouding tussen liefde en comfort omgekeerd.

De spiegel was beslagen en William probeerde met de handdoek de condens weg te wrijven. Wazig kwam zijn evenbeeld in zicht. Hij moest zich nog scheren. Hij zeepte zijn kaak en wangen in en pakte zijn scheermes. Hij bedacht te laat dat het mesje bot was geworden. Een bloedspoortje liep over zijn kin naar beneden. Scheermesjes, waar lagen die ook alweer? Hij keek in het medicijnkastje. Nee dus. In de slaapkamer stond een grote kast met voorraad. Met een handdoek om zijn onderlijf liep hij naar de slaapkamer. Het bed was een warboel. Niets voor Ada. Dit had hij nooit meegemaakt, een onopgemaakt bed. Hij vond zijn scheermesjes in de la van zijn nachtkastje. Ook vreemd, wie had ze daar neergelegd?

Tien minuten later was hij op weg naar het diner. Om vier over zeven zwaaide William de deur open van het imposante restaurant. Onmiddellijk kwam er een jongeman op hem af die hem uit zijn jas hielp en naar de tafel leidde die Rudy gereserveerd had. De gasten zaten er al. Mr. Gail en een medewerker, de agent in Nederland die zich voorstelde als Paul Schröder. Schröder was van origine Duitser, maar zijn moeder was Nederlandse. Hij sprak accentloos Nederlands en heel redelijk Engels, tot opluchting van William. Een drietalig gesprek voeren viel niet mee. De ober bracht de kaart. Hij moest iets kiezen, maar had geen trek. Hij koos soep vooraf en een ander hoofdgerecht. De gesprekken gingen die avond langs hem heen en hij was dankbaar dat Rudy het voortouw nam zodat hij er met af en toe te knikken vanaf kwam. Het voorstel van de gasten viel in goede aarde en ze beklonken de samenwerking. Om half tien namen ze afscheid. In de auto belde hij Trix. Op zijn gsm zag hij dat ze al vier keer die avond gebeld had. Ze nam snel op.

‘Dag,’ zei ze koeltjes.

‘Hallo lieverd, ik ben het.’

‘Dat zag ik.’ Ze zwegen even. ‘Ik dacht dat ik je vanavond zou zien,’ zei ze.

‘Dacht ik ook, maar ik had een eetafspraak die niet in mijn agenda stond,’ loog hij.

‘Daar moet je je secretaresse op aanspreken.’

‘Dat zal ik zeker doen, schat.’

‘Ik mis je.’

‘Ik mis jou ook, liefje,’ en deze keer loog hij niet.

‘Kun je bij me komen?’

‘Ja, maar ik heb niet veel tijd.’

‘Oké.’ Ze hing op.

Hij reed snel naar Haarlem-Noord. Trix woonde in een modern appartementencomplex aan de Jan Gijzenkade. Hij drukte op de intercom en de zoemer ging bijna tegelijk af. Hij drukte op het liftknopje, maar het duurde hem te lang en hij rende de trap op. Hijgend belde hij aan. Trix deed open in haar huispak. Een slonzig rood pak van zachte stof en ze droeg kleine rode slofjes. Eigenlijk haatte hij het als vrouwen er zo bij liepen, maar bij haar had het iets ontroerends. Alles stond haar goed, ze had ook een

prachtig figuur. Een stevig, sterk lijf. Hij tilde haar op en liep met haar naar de slaapkamer. Ze kleedden zich snel uit en deden wat ze al drie jaar bijna dagelijks deden, zonder er ooit genoeg van te krijgen. Na afloop klemde ze haar benen om hem heen. Blijf, zei ze woordeloos, maar hij maakte zich zachtjes los.

‘Ik moet weer weg, mijn lief.’

Ze knikte. ‘Ik weet het.’

Hij kleedde zich aan, kustte haar innig en liep naar de deur. ‘Ik bel je.’

Trix draaide zich op haar zij toen ze de voordeur hoorde dichtslaan. Ze haatte zichzelf, waarom zei ze niet tegen hem dat ze niet meer verder wilde? Hij zei dat hij van haar hield, maar het was makkelijk om die woorden uit te spreken. Waaruit kon ze anders opmaken dat hij van haar hield? Natuurlijk waren er talloze cadeautjes, maar in die drie jaar dat ze een verhouding hadden, was hij maar drie of vier volle nachten bij haar geweest. En het ging haar niet eens om die nachten, het was vooral het ontwaken met hem, en het samen ontbijten. Ze stond op om haar tanden te poetsen en de lichten uit te doen in de woonkamer. De televisie stond nog aan. De uitslag van de verkiezingen in Amerika had haar de hele avond bezig gehouden. Barack Obama, de mensen hadden grote verwachtingen van deze charismatische man. Dit was geschiedenis: de eerste zwarte president van de VS. Hij beloofde raciale en politieke tegenstellingen te overbruggen, maar hij was voor de doodstraf, dat begreep ze dan weer niet. Bewondering had ze wel voor deze sterke man. Een zwarte vader uit Kenia, een blanke moeder uit Kansas. Opgevoed door zijn oma die wrang genoeg op de dag voor de definitieve verkiezingen overleed. Ze gleed weer in haar warme bed, maar opnieuw bezochten de spoken uit het verleden haar. Het viel niet mee het leven alleen. Hoe lang waren zij en Geert uit elkaar? Drie jaar, rekende ze uit. Ze schrok, alweer drie jaar! Wat ging de tijd snel! Geert was nog geen jaar geleden getrouwd. Ze was zelfs naar de bruiloft geweest. Hij had een lieve vrouw getroffen van zijn eigen leeftijd. Zij was vijf jaar ouder dan Geert en ze had al grote kinderen. Trix had twee stuurs kijkende jongens gezien en een giechelende dochter van een jaar of achttien. Het ontroerde haar toen ze zag hoe gemakkelijk en ontspannen Geert met de jongens omging en tegelijkertijd ging er een vlaag van jaloezie door haar heen, waarvoor ze zich doodschaamde. Ze waren in goede harmonie uit elkaar gegaan en Geert had de scheiding als een heer afgehandeld. Hij had haar ook geholpen met dit appartementje en had schilders en behangers langs gestuurd. Het was haar thuis geworden. De eerste tijd had ze nog weleens twijfels gehad over haar beslissing om van Geert te scheiden, maar het leeftijdsverschil bleek te groot.

Toen ze trouwden was Trix achtentwintig en Geert drieënveertig. Vijftien jaar is veel. Trix ging regelmatig uit met vriendinnen, ging ook vaak met hen op vakantie. Geert vertrouwde haar volkomen en vond alles best. Althans zo leek het. Tijdens een van hun zeldzame ruzies gaf hij toe dat hij het niet leuk vond dat ze zoveel tijd met haar vriendinnen doorbracht. En nu,

zoveel jaren later begreep Trix hem en keek ze op een andere manier tegen het leven aan. Natuurlijk waren haar vriendinnen er nog steeds, maar ook zij settelden zich en kregen kinderen. Deze maand waren twee vriendinnen bevallen van een dochter. Toen ze in de babywinkel voor de tweede keer de minikleertjes door haar vingers liet gaan overviel haar een melancholiek gevoel. Langzaam maar zeker verschoof de focus van het leven en probeerde ze het gevoel dat ze de boot zou missen te onderdrukken. Diep in haar hart wilde ze ook wat haar vriendinnen hadden. Zelfs haar ex-man had nu een gezin. Nu was ze vijfendertig en nog steeds alleen. William hield van haar, dat wist ze zeker, maar hij zat vast aan een vrouw en een bedrijf. Ze had altijd gehoopt dat hij het achter zich zou laten, dat hij zou scheiden van Ada en dat ze samen een leven zouden opbouwen, maar ze moest toegeven dat die kans na drie jaar miniem was. Dit kon zo niet doorgaan, ze moest er een eind aan maken. In haar achterhoofd wist ze dat ze zich dit al honderd keer voorgenomen had.